

SRDÍČKO

ročník XXV.
26. 12. 2021

6

PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA K VÁNOCŮM

Milé sestry a bratři,

slavíme nejkrásnější den, dá se říct hvězdný den v dějinách lidstva – narození Ježíše Krista. Jednou jsem viděl v televizi anketu, ve které odpovídaly známé osobnosti na otázku, co pro ně znamenají Vánoce. A odpovědi byly velmi rozpačité. Je pravda, že Vánoce mohou pro někoho být jen pár dnů volna navíc, pro jiného přijímání a rozesílání přání, čas starodávných zvyků, trochu opožděná oslava slunovratu, čas dárků pod stromečkem nebo čas vzpomínek a nostalgie. Vánoce sice mohou být vším tím vyjmenovaným, a přece to všechno může být jen pozůstatek po něčem, co jsme už zapomněli a co už není moc zřejmé. Úžasným způsobem to vyjadřuje úvod Janova evangelia, který k vánočním liturgickým čtením tradičně patří. Není možné to vyjádřit přesněji a lépe. Bůh – Boží Slovo se stalo tělem – člověkem a přebývalo mezi námi. Bůh, kterého nikdy nikdo neviděl, se tak stal viditelně blízkým. A těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. Bůh nám dal schopnost být plně lidmi, radovat se a mít odvalu hledat pravdu, dobro a spravedlnost, které nejsou jen nějakými filozofickými

termíny, ale tím, co každý z nás svým rozumem a citem zřetelně poznává a po čem, i když ne vždy, touží. A tato touha a poznání nezáleží na našem společenském postavení, šikovnosti ani na intelektuálních schopnostech. Záleží na integritě našeho lidství a vztahů, jejichž symbolem je srdce.

Mnozí z vás by možná nyní řekli: A změnil se nějak Ježíšovým narozením svět? Není naivita věřit ve vykoupení, tedy ve vysvobození od zla, když jsou ve světě války, teror, pandemie, zločinné politické systémy a statisíce lidí na útěku ze svých domovů? Když kolem sebe vidíme křehkost mezilidských vztahů, sobectví a mnoho destruktivních závislostí? Vždyť každý den, i ten dnešní, umírá na světě víc než třicet tisíc dětí hlady. Proč to Bůh nezmění?

Jsou to závažné a bolestivé otázky. Ale nespočívá jejich řešení v tom, že se změníme my? Není to všechno důsledkem našeho nezájmu, necitlivosti a sobectví? I když jsme štedří a soucitní ve výjimečných situacích, není vážnou nemocí dneška silný individualismus, zdůrazňování sebe a touha po naprosté osobní svobodě, jíž se vymezujeme vůči druhým? Doba, ve

kteří je nám dovoleno všechno, ale za své konání nepřijímáme zodpovědnost?

A právě betlémské dítě, Ježíš, přichází, aby se dotkl toho, co je v nás dobré. Aby probudil k životu naše osobní obdarování ke službě druhým, aby nás zbavoval hříchu a uzdravoval. Aby přemáhal ďábla, který nás chce odnaučit milovat a vyhnat ze společenství s Bohem. Přichází, abychom dokázali správně hodnotit a dobře rozlišovat. Právě Vánoce jsou dobou, kdy máme pochopit, prožít a oslavit, že Bůh je láskyplný a štědrý. Osobní i světové dějiny mohou být tvořeny ve tmě zloby, nenávisť, pýchy, strachu, netečnosti. Mohou být ale také tvořeny ve světle lásky Boha darované v Ježíši Kristu. S obojím má každý z nás zkušenosti.

V naší tradici stavění betlémů je ve figurkách, které přicházejí poděkovat Bohu za velký dar narozeného Ježíška, znázorněna štědrost lidí různých povolání s jejich výrobky. Defilují pekaři s pečivem, pastýři s ovečkami, selky s husami nebo mlékem a mnoho dalších. Také tři králové se zlatem, kadidlem a myrhou. V každém daru dávají tito lidé sami sebe. A co my? Možná bychom v dnešní složité a náročné době měli u jesliček všichni prosit: Pane, dej nám více víry ve stálou jistotu, že jsi s námi. Pomoz nám znovu pochopit velikost tvé lásky, dej nám setkat se s tebou. Máme prázdné ruce, ale ty je dokážeš naplnit. Touto prosbou a zároveň modlitbou bych mohl skončit, ale slyšel jsem jedno lidové vyprávění, které jako by vzniklo právě pro tuto chvíli.

V noci, kdy se Ježíš narodil, přinesli andělé radostnou zvěst o narození dlouho

očekávaného Spasitele pastýřům. Všichni ho hned chtěli vidět, poklonit se mu a přinést nějaký dar. Byl mezi nimi ale jeden, který neměl vůbec nic, co by někomu tak vznešenému mohl nabídnout. Ostatní mu říkali: Pojď s námi do Betléma! Ale on se bránil a říkal: Nemohu jít s vámi, protože se nesluší, abych se tam objevil s prázdnými rukama. – Ostatní ho nakonec přesvědčili a on se s nimi vydal k jeskyni, kde Maria chovala v náručí tak dlouho očekávané děťátko a měla radost, když viděla víru a štědrost těch, kteří je přišli obdarovat. Přitom si povšimla pastýře, který stál úplně vzadu s prázdnými rukama. Pokynula mu, aby přišel k ní. Šel, ale velmi se ostýchal. Maria se na něj usmála a položila mu náruče malého Ježíška, protože potřebovala mít volné ruce, aby mohla přijímat dary ostatních. A tak se prázdné ruce ukázaly být tou nejlepší dispozicí k přijetí největšího možného obdarování.

Milé sestry, milí bratři,

přeji vám všem, dětem, mladým, dospělým i seniorům, vám, kteří prožíváte nejistoty současné doby a toužíte po radosti a pokoji, i vám, kteří nesete tíhu odpovědnosti za druhé, vám, kteří se rozhodujete pro důležitý životní krok, a také vám nemocným, opuštěným, vězněným, zklamaným i jinak zkoušeným, abyste tyto svátky, a nejen tyto svátky, prožili s jistotou, že vás Bůh má rád, a skrze tuto jistotu se stávali jeho slávou i jeho darem druhým.

K tomu vám všem ze srdce žehnám.

Váš biskup Vojtěch

VÁNOCE – SVÁTKY JEDINEČNÉ ZÁVISLOSTI

Velké věci se rodí v mlčení, v tichu, mimo centra, kdesi na periferii času i na periferii místa. Bez ohňostrojů.

Pokud víme, příběh Štědrého večera začal před 13,77 miliardy let. Před 4,65 miliardy let pak z vesmírného prachu a plynů vznikla žhavá koule, jíž jsme později dali název Země. Pokud víme, objevil se na ní pak život. A zdá se, že hned, jak to bylo jen trochu možné – před nějakými 4,2 až 3,8 miliardy roků.

Pokud víme, mnohem později – před několika desítkami tisíc nebo možná stovkami tisíc let – jeden z živých zaklonil hlavu a poprvé se podíval na hvězdy s nevyslovenou otázkou. A ještě mnohem později někdo něco poprvé nakreslil na stěny jeskynních domů.

Naše Země ve vzduchoprázdnu vesmíru visí nebo v něm pluje nebo v něm je jako výstřední botanická zahrada. Osvětlena reflektorem Slunce uprostřed temného prostoru. Jako loď, s křikem ptáků a s girlandami orchidejí visících z paluby a na palubě s námi, kteří se ptáme, co jsme zač, jakého příběhu jsme součástí, odkud jsme se vzali a jaký má cesta smysl.

A ptáme se: jsou na počátku příběhu iracionalita, absence svobody a čirá náhoda, nebo jsou na počátku bytí rozum, svoboda a láska? Je primární nerozum, nebo rozum?

Světlo dnes zazáří nad námi

Vánoce jsou překrásné v tom, že na tuto otázku dávají jemnou, velmi intimní a velmi citlivou odpověď. Odpověď, kterou lze

přeslechnout, kterou se lze pokusit překřičet, vytěsnit, kterou lze se pokusit nevnímat, udupat a nestarat se o ni, ale bez které nelze být. Ona zde prostě je, lze-li to takto říct, a její ticho je silnější než veškerá vřava světa.

Zatímco v našem světě všechny velké věci, mají-li být uvedeny do života, potřebují masivní marketing, agentury a reklamní podporu, zde je tomu naopak. Velké věci se rodí v mlčení, v tichu, mimo centra, kdesi na periferii času i na periferii místa. Bez ohňostrojů.

Na Vánocích je krásné i to, že se dotýkáme věcí jaksí přímo, nezprostředkovane. Že veškerý pozemský personál té které náboženské společnosti je možno na chvíli nebrat v úvahu, jaksí shrnout ze stolu a dotknout se přímo tajemství, dotknout se numinózná.

A tajemství zasahuje nás všechny, bez rozdílu. Ne proto, že se hlásíme k tomu či onomu náboženskému nebo názorovému kmeni, skupině nebo organizaci, ale protože jsme lidé.

Z prostého faktu, že jsem člověk, že jsem občan této Země, díky vánočnímu tajemství procítuji základní fakta života: že je lépe darovat než být obdarován, že život má smysl a že žít je krásné, že život má být krásný a že jsme k tomu pozváni, že má smysl si udělat čas na všechny blízké, věnovat čas své manželce a svým dětem, navštívit příbuzné a třeba si s nimi i ty koledy zazpívat a s dětmi si přečíst oblíbenou pohádku nebo se na ni podívat. Říká totiž jazykem, kterému děti rozumějí, totéž, co nyní o Vánocích prožíváme my dospělí. Že pravda je lepší než lež a stojí za to být dobrý, jen tak, pro radost. Že všechny krásné věci tohoto světa, dobré jídlo, hezké oblečení, krása vnější i krása vnitřní, obrazy i hudba, patří do našeho příběhu.

Že patří k podstatě člověka, k jeho zadání, aby byl kreativní (creative), tvořil nové věci, bádala poznával, objevoval tajemství vesmíru, ale ten jeden den v týdnu, nebo nyní, po celé vánoční svátky, má spíše prožívat, že je created. Má zakusit spíše své bytí než konání, spíše naslouchání než mluvení, spíše to, že je, než že něco dělá.

Slavení, jakékoli slavení, má v sobě jiskru božského. Nic-nedělání, nezávazné povídání si s přáteli nebo rodinou, je ironizováním veškerého workholismu. Připomínka, že pracujeme, abychom žili, a že nežijeme, abychom pracovali. A pak, každé slavení je výkřik souhlasu se životem, Vánoce jsou v tomto ohledu jedním velkým přítakáním. Jsme spolu a jsme spolu rádi. Připomínka, že přes veškeré trable

a starosti je život krásný. Slavíme vždycky ve společnosti, proto se vždycky zveme, na Vánoce, na svatby, na narozeniny, na křtiny, na všechny významné události.

Dítě a tajemství

Tajemství není metafora nebo pokus o poetický jazyk, je to vědecky přesný popis. Protože ti, kdo vědí, co se za ním skrývá, nevědí nic. Jak jsi o něm něco poznal, říká Augustin, pak to není on. O mnoho století později španělský mystik Jan od Kříže na dotaz, co o něm lze poznat, odpovídá *nada*, nic. Pavel o něm říká, že v něm žijeme, pohybujeme se a jsme. Jeho kolega Jan o něm řekne, že je láska. V lásce žijeme, pohybujeme se a jsme.

Někteří moderní teologové píší místo jeho jména jen (...), aby dali najevo to tajemství i graficky. A snad i proto, že na ono slovo „Bůh“ lidská pokolení skutečně navalila tíhu svých životů, své nejhorší projekce. Že to slovo bylo příliš často vláčeno bahnem nejhorších lidských představ.

A pak, ano, pak věci začínají dostávat obrysy. Každým vánočním dárkem, který někomu udělá radost, se tajemství dotýkáme, účastníme se jej. Každým nezištným dobrým skutkem. Každým zážitkem krásy i každou drobnou modlitbou.

To poslední vánoční tajemství nakonec. O vánocích přichází logos, slovo, myšlenka – to, čemu někdo říká podivným slovem Bůh, tajemství – pod způsobou, které se nikdo nebojí. Bůh v podobě dítěte, které netrestá a nesoudí, ba ani lidem nepomáhá, které naopak spíše potřebuje naši pomoc a naše obdarování, jak intuitivně vyjadřuje tolik českých betlémů a především naše pražské Jezulátko.

To není jen lidová zbožnost, nad kterou se můžeme usmívat, je v tom cosi velmi hlubokého. Bůh, kterého člověk cítí potřebu opatrovat, přinést mu dárky nebo alespoň zazpívat. Který potřebuje naši ochranu. Přesně naopak, než bychom si mysleli. Člověk opatruje Boha. Je v tom cosi, co definuje důstojnost člověka. O Vánocích člověk pomáhá Bohu.

A on sám o sobě později řekne, že právě proto přišel; aby nedolomil nalomenou třtinu a nehasil doutnající knot. Aby ve mně rozfoukal i tu poslední zbylou jiskřičku dobra.

Proto snad není o Vánocích ani tak důležité, zda my dospělí ještě věříme na Ježíška, jako spíše to, že Ježíšek ještě věří v nás.

Je tedy na počátku všeho iracionalita, absence svobody a čirá náhoda, nebo jsou na počátku bytí rozum, svoboda a láska? Uprostřed vánoční noci přichází z vesmírného temného ticha odpověď. Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Marek Vácha

(Zdroj: <https://nazory.aktualne.cz/vanoce-svatky-zavislosti-jedinecne-zavislosti-boha-na-clovek/r~62c-006fa234511ea84260cc47ab5f122/>)

Foto Martin Štecher, Člověk a víra

SVÁTEK SVATÉ RODINY

Pěkně vás vítám uprostřed vánočního času, v den svátku Svaté rodiny. Musím se vám přiznat, že kázat k tématu tohoto svátku pro mne není lehké; nejraději bych dnes uvolnil toto místo někomu z vás, kdo jste otcem či matkou nikoliv ve smyslu přeneseném a duchovním, nýbrž ve smyslu přirozeném, biologickém a sociálním. A ještě lépe by bylo, kdybychom toto obtížné téma o poslání rodiny pojednali spíš jako vzájemný rozhovor než jako klasické kázání. Protože je to však v tuto chvíli technicky obtížné, pokuste se, prosím, si alespoň v duchu během mých slov uvědomit, nakolik s nimi souhlasíte či nesouhlasíte, čím byste mne doplnili či přesvědčili o opaku – a někdy se k tomu můžeme v klidu vrátit.

Proč přistupuji k ambonu v den Svaté rodiny s takovými rozpaky? Během let jsem totiž slyšel mnoho kázání na tento

svátek, při nichž se kazatelé sladce rozplývali nad idylickým obrázkem svaté rodiny – a já jsem si s hrůzou uvědomil, že si nevědomky do biblického textu promítají zidealizovaný model patriarchální středostavovské rodiny devatenáctého století –, rodiny, jakou kazatel nemá, v jaké nežijí ani jeho posluchači a v jaké naprosto určitě nežila *svatá rodina nazaretská*. Ta přece žila před dvěma tisíci lety v naprosto jiných kulturních a sociálních poměrech, jež si snad můžeme trochu představit na základě etnografických studií o životním stylu Židů v době římské říše, ale opravdu těžko se do nich můžeme přenést a chápat je jako svůj „vzor“.

Obávám se, že naprostou většinu biblických textů, v nichž se mluví o rodinném životě, prostě nemůžeme jednoduše předkládat dnešním lidem jako příklad k napodobování. Tento typ patriarchální rodi-

ny, postavené na velmi silné mužské roli, na oddané poslušnosti žen a dětí, zkrácených doporučováním častým bitím, – to je model, který se pravděpodobně nedá vrátit zpátky; když se o to někteří křesťané občas pokoušejí, nezřídká to končí rodinnými tragédiemi. Naopak je třeba vděčně přijmout mnoho věcí, které se od těch dob radikálně změnily. Uvědomění si důstojnosti ženy, prostor pro její plné naplnění ve společenském a profesionálním životě, chápání rovnoprávného partnerského vztahu – a nikoliv podrázenosti a uctivé poslušnosti manželky – jako základu manželství, to vše jsou velké plody vývoje západní společnosti za několik posledních generací, které bychom rozhodně neměli obětovat fundamentalistickému kopírování poměrů, o kterých vypráví Starý zákon.

Ostatně, když čteme Písmo skutečně pozorně, najdeme také doklady o tom, že i v těch biblických dobách rodinný život nebyl vždycky tak idylicky spořádaný, jak nám to líčí ta kýčovitá romantizující kázání. Vzpomeňme si, že v jedné kapitole Lukášova evangelia – která se ostatně čte prá-

vě o tomto svátku, ovšem v jiném ročním cyklu – se dočteme o tom, že se Ježíš ztratil svým rodičům, – a o konfliktu, který z toho povstal ve „svaté rodině“. „Dítě, cos nám to učinil! Tvá matka i já jsme tě s bolestí hledali!“ vyčítají Maria a Josef chlapci Ježíšovi, který se zdržel mezi učiteli v chrámě. A Ježíš nemohl plně vysvětlit svým rodičům, co činí a proč to činí, protože v té chvíli by to nebyli schopni pochopit.

Ano, i v té „svaté rodině“ mohlo být něco takového jako nedorozumění a konflikt. „Svatost rodiny“ není dána tím, že tam neexistují žádné konflikty, nýbrž spíše tím, jak se k těm napjatým situacím lidé staví – jestli jsou rodiče například schopni se dopracovat k tomu, že respektují tajemství svého dítěte, jestli dospívající, i když se cítí povolán k věcem, které překračují rodinný horizont, je přesto schopen uprostřed té rodiny žít, aniž by své rodiče ustavičně zraňoval a provokoval, zda obě strany jsou schopny někdy ustoupit ze svých nároků a dívat se očima toho druhého...

Ale vraťme se do naší doby. Slyšíme ze všech stran, že v naší západní společnosti existuje ohromná krize rodiny – a jistě by každý z nás pro to našel mnoho dokladů nejen v demografických a sociologických studiích, nýbrž ve svém blízkém či vzdálenějším okolí, někdy i v osobní zkušenosti.

Není divu, že církev, zejména ústy papeže, stále mobilizuje ve věřících vůli udržet stabilitu rodinného života. Přiznejme si však, že je to úkol daleko těžší než kdykoli předtím, že nám nepomohou moralizující výzvy, ba ani jen osobní dobrá vůle – ve hře jsou také určité společenské faktory, o nichž musíme pečlivě a strážlivě uvažovat. Žijeme opravdu v civilizaci, která rodinnému životu v mnohém nepřeje.

A nemá teď na mysli jen věci, které slyšíte permanentně proklínat v mnohých kázáních, – „*sobectví, konzumismus, materialismus, hédonismus* ...“; tento populární výčet moderních neřestí se bohužel stal nadužívaným církevním klišé, takže tyto naše nářky už nikdy nebere vážně, jakkoliv o vážné věci jde. Navíc to není celá pravda o příčinách krize rodiny. Do konfliktu s nároky rodinného života se bohužel dostaly i hodnoty nesporně pozitivní, jako je úsilí o vzdělání či celý komplex změn spojených s již zmíněnou emancipací ženy. Je tu také řada ekonomických a sociálních problémů, otázky bydlení, nutnost častějšího stěhování atd., atd. – když kazatel vymaluje dnešním lidem jako ideální vzor rodinku z dob tradiční společnosti, která se nikdy nevrátí, a velkoryse přejde všechny tyto okolnosti, do nichž jsou rodiny dnes postaveny, chová se nezodpovědně.

Možná, že tomu bude v další generaci jinak. Je dokonce pravděpodobné, že se sociální a ekonomické poměry změní v nejbližších dvou desetiletích znovu tak radikálně, jak se změnily během dvacátého století. Možná téměř zanikne onen typ zaměstnání, na který jsme zvyklí, kdy lidé chodí na osm hodin denně pět dní v týdnu „do práce“ a mají zpravidla jednoho zaměstnavatele. Zřejmě díky rozšíření počítačové techniky bude stále více lidí pracovat doma, nebo bude mít nepravidelnou pracovní dobu a často bude v pracovním úvazku u různých společností. Možná přestane masové stěhování do velkých měst, protože fyzická blízkost už nebude z hlediska pracovního procesu vůbec důležitá, možná se v důsledku toho zase rozvine život v malých obcích, kde lidé budou žít klidněji a zdravěji. To všechno

může mít ohromný dopad na celou společnost, včetně stylu rodinného života. Při stereotypních církevních lamentacích na moderní dobu bychom neměli zapomínat na možné alternativní scénáře, které se už leckde klubají k životu a zdaleka nemusí být pouze katastrofické.

Ale vraťme se z úvah o budoucnosti zpátky. Smím vám předložit k úvaze ještě dva aspekty z dějin rodiny?

Tedy za prvé: Uvědomili jste si někdy dostatečně, že představa, která je nám samozřejmá, totiž že se lidé berou na základě vzájemné lásky a vzájemného citového vztahu, je vlastně vynález romantismu devatenáctého století? Manželské vztahy byly po staletí předtím – samozřejmě včetně biblických dob – nesený něčím jiným, než je jenom vzájemná citová náklonnost dvou jedinců. (Ne, že by například ve středověku neexistovala romantická láska – ale kupodivu nebyla příliš spojována s manželstvím.) Partneri pro manželství si byli většinou vybráni rodiči, často s ohledem na ekonomické zájmy a ti dva byli odkázáni na to, aby si prostě na sebe zvykli. Kupodivu nic nenasvědčuje tomu, že by za těchto okolností byla manželství radikálně méně šťastná a méně stabilní než v posledních dvou staletích. Rozumějte mi dobře: rozhodně nechci tohle ohlednutí do dějin představovat jako ideál – jen někdy bych tuto zkušenost předcházejících tisíciletí, která je dodnes samozřejmostí ve většině nezápadních společností, připomenul některým rozváděným manželům, kteří pokládají za samozřejmé řešit rozvodem situaci, kdy po určitou dobu „k sobě navzájem nic necítí“. Má stav našich emocí opravdu za všech okolností mít poslední a rozhodující slovo?

A za druhé: Rodina byla po tisíciletí opřena o vícegenerační soužití. Souhra generací je dnes ohrožena pravděpodobně víc než cokoliv jiného. Dokonce si dovedu představit, že v novém tisíciletí vystřídá *konflikt generací* ony konflikty sociální, rasové a národnostní, které tak tragicky poznamenaly poslední dvě staletí. V důsledku toho, že se v bohatých společnostech prodlužuje lidský věk a zároveň se rodí stále méně dětí, bude zkrátka velmi obtížné, aby ti ekonomicky aktivní uživilí stále větší množství důchodců. K tomu se přidružuje ztráta úcty ke stáří jako k hodnotě, která byla tak důležitá v tradičních společnostech, kterou jsem nedávno zažil například v Japonsku. Zejména od roku 1968 na Západě zvítězila móda mládí – a v důsledku toho převládl pohled na stáří jako na nedostatek, nemoc, handicap, který musíme kosmeticky či jinak zastírat. Ztratil se smysl pro to, že stáří má svou samostatnou hodnotu, má také svou estetickou kvalitu – vzpomeňme třeba na krásu starých tváří na Dürerových rytinách – a že přítomnost starých lidí, rodičů a prarodičů, nemusí být pro rodinu nutně a především zátěží. Nechci malovat temné vize, ale pokud by tato devalvace hodnoty stáří pokračovala, děsím se toho, jak by v budoucnosti mohla být strašlivě zneužita legalizace eutanázie, o níž se v mnoha zemích určitá lobby nyní vehementně pokoušejí.

Je třeba končit – a to jsme ve snaze nezůstat jen u laciných moralizujících kazatelských frází dotkli jen několika bodů z té ohromné škály problémů, které si člověk začíná uvědomovat, když hlouběji přemýšlí o situaci, poslání a budoucnosti rodiny v dnešním světě.

Ještě jednu věc však musím zmínit. Bojím se, abychom my křesťané a kazatelé zvláště – například v kázáních o svátku Svaté rodiny – v upřímné a potřebné snaze hájit ohrožené „rodinné hodnoty“ neupadli do určité *ideologizace rodiny*. Nejen v tom smyslu, že budeme všem našim věřícím – bez ohledu na jejich specifickou situaci a „kapacitu“ – vnucovat dnes poněkud problematický ideál katolické rodiny se sedmi až deseti dětmi. Mám na mysli i to, abychom v přehnaném důrazu na rodinu nepřehlédli lidskou situaci a důstojnost těch, kteří rodinu z nejrůznějších důvodů nemají, – těch, jejichž manželství se rozpadla, těch, kteří byli opuštěni svými partnery, těch, kteří mají jinou sexuální orientaci, těch, kteří v sobě nenašli dost odhodlání či vloh k manželství, nebo prostě neměli to štěstí, aby našli vhodného partnera. Takových lidí je mezi námi – ano, i v církevních společenstvích – stále více, a my nesmíme dopustit, aby se mezi námi cítili jako lidé nižší kategorie. I na ně bychom my kazatelé měli o dnešním svátku pamatovat, abychom je svými tirádami o posvátnosti rodiny nedrtili, protože má-li být církevní společenství *duchovní rodinou*, pak tato rodina musí být otevřena také pro ně.

Omlouvám se vám, že jsem v tento mrazivý čas kázal tak dlouho, – neřekl jsem vám na počátku, že by bylo lepší, kdyby mne dnes u ambonu vystřídal někdo z vás? Přeji vám vánoční pohodu i do těch posledních dní starého roku. Amen.

Prosinec 2002.

Tomáš Halík

Z knihy *Oslovit Zachea*, Nakladatelství Lidové noviny, str. 129–136
Foto Jiří Štástka, Člověk a víra

ANKETA: JAK PROŽÍVÁTE ADVENT?

Advent je pro mě opravdu přípravou, očekáváním příchodu Pána Ježíše Krista. Od zjevných viditelných symbolů jako je adventní věnec, svíce, jistá předsevzetí v podobě adventního kalendáře s úryvky nebo zamyšlením na každý den, se snažím také vnitřně prožívat atmosféru blížících se Vánoc s narozením Krista. Zklidňovat svou mysl, více se věnovat lidem kolem sebe a hlavně nedovolit neklidu vstoupit do mého srdce.

Karel

Advent je období, kdy čekáme na příchod Božího Syna. Poměrně krátká adventní doba nás vede ke ztišení, zklidnění mysli a rozjímání nad příchodem Ježíše Krista. Mnohdy je pro nás obtížné daná předsevzetí realizovat, neboť pod vlivem každodenních povinností (rodina, zaměstnání...) často sklouzneme k „běžnému prožívání života“. Aby se tak často nestávalo,

pamatujeme na slova našeho oblíbeného kněze o. Lukaszze Karpińského: „Pane, nauč mě čekat na Tvůj příchod, nauč mě vidět Tě uprostřed předvánočního shonu a nedovol mi zapomenout na to, co je nejdůležitější; pomoz mi, ať moje mysl vždy směřuje za Tebou...!“ Snažíme se tedy v tomto období o navázání intenzivnějšího vztahu s Bohem, ať už prostřednictvím modlitby či četby Písma svatého nebo jiné duchovní literatury.

Samozřejmě během adventu pečeme cukroví, uklízíme, sháníme dárky a vše, co k Vánocům patří, abychom mohli narozeného Spasitele našeho přivítat v uklizeném, cukrovím a jehličím provoněném bytě, kde je přítomna radost jak z dárků, tak především ze společně prožívaného svátečního času – z narození Ježíše Krista.

Přeji nám všem klidný a požehnaný adventní čas.

BJ

PODĚKOVÁNÍ ZA DUCHOVNÍ OBNOVU

Chci touto cestou poděkovat za krásnou duchovní obnovu všem, kdo se na ní podíleli. Velmi silně mě z Didakových slov zaujalo Mariino: Co chceš ty, jak chceš ty a kdy chceš ty, Pane. To je právě to, co my těžko dokážeme přijímat.

A pro mě doteď těžko pochopitelné slovo pokora; pokorný člověk je spojený se zemí (hummus), uvědomuje si, jak potřebuje Boha, a proto se snaží nesoudit druhé, nemstí se a neoplácí. Naopak se snaží odpuštět.

Bylo toho ještě mnoho, co zasáhlo mé srdce, a proto děkuji za organizaci, pořádání, přímluvné modlitby i možnost zpovědi. Na konci jsem byla rozpačitá, zda se účastnit zásvětné modlitby k Marii. Ale jak říkal Didak, dal by nám otec, Bůh, hada, když žádáme rybu? Což teprve matka? A ten nádherný pokoj, který se ve mně rozlil po upřímné modlitbě, mě ujistil, že účastnit se byla správná volba. Ze srdce děkuji za krásnou duchovní obnovu i „postrčení“ k zasvětné modlitbě.

M.

MODLITBA ZA SYNODU

Zde jsme, před tebou, Duchu Svátý,
shromážděni ve tvém jménu.

Provázej nás ty sám,
vstup do našich srdcí
a vytvoř si v nich domov.

Ukaž nám cestu, kterou se máme vydat,
uč nás, jak na ní vytrvat.

Jsme zde s přetěžkým břemenem svých slabostí a hříchů.

Nedopusť, abychom propadli zmatku,
nedopusť, aby nás nevědomost svedla na scestí,
nedopusť, aby předpojatost ovlivnila naše činy.

Dej, ať v tobě nalezneme naši jednotu,
abychom věčnému životu kráčeli vstříc společně,
abychom nesešli z cesty pravdy
a neodchýlili se od toho, co je správné.

To vše žádáme od tebe,
jenž jsi při díle na každém místě a v každém čase,
a ve společenství s Otcem i Synem
na věky věků.

Amen.

MALÝ APEL: DÁVEJTE DESÁTEK!

Myslím ten dobrovolný. Začala jsem podnikat a přemýšlela jsem, které organizaci chci přispívat, aby mnou vydělané peníze pomáhaly i druhým. Přiznám se, že mám ráda prověřené organizace, a tak mi přišlo přirozené dát ty peníze někam, kde to znám. A co do kostela? Vím, kde všude bratři pomáhají, navíc, když slyšíte, Pán Bůh zaplať,... proč ne?

A proč ještě ano? Naučila jsem se počítat si každý týden výdělek, abych věděla kolik dát. Když se zrovna nedaří, dám pro jistotu víc. Hned v pondělí se vše daří lépe. Pán opravdu umí dávat zpět; firma mi díky desátkům krásně roste a je radost vědět, jak se máme krásně, že máme z čeho dávat. Zkuste to taky.

Pán Bůh zaplať.

M.

VE FARNOSTI SE UDÁLO První adventní neděle

Foto Tomáš Cigánek OFS, Člověk a víra

PROSBA OTCE BISKUPA

Milé sestry a bratři,
Kongregace pro kauzy svatých v Římě udělila souhlas k zahájení kanonizačního řízení otce Martina Středy, kněze a řeholníka Tovaryšstva Ježíšova. Proto se na Vás jako Váš biskup obracím se žádostí o sdělení užitečných informací týkajících se otce Martina Středy. Zvláště vyzývám Vás, kdo můžete podat svědectví o případných milostech obdržných na jeho přímluvu nebo je Vám známa nějaká překážka pro kanonizační kauzu, abyste ji

sdělili do kanceláře sekretariátu (Petrov 8, 601 43 Brno) do 31. ledna 2022.

Podrobnější informace jsou v textu ediktu, který je zveřejněn na webových stránkách Biskupství brněnského (www.biskupstvi.cz).

A všechny Vás prosím o modlitbu, aby veškeré dění v souvislosti se zahajovaným kanonizačním řízením otce Martina Středy přineslo duchovní užitek.

Děkuji.

Váš biskup Vojtěch Cikrle

Žehnání sochy P. Martina Středy 15. 8. 2020. Foto Vít Kobza

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: **Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370**

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXV, 6/2021, 26. 12. 2021**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 15. 12. 2021. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka bude 30. ledna 2022.